

*Çıkmazsa vuslat avına
Vasfî ne ile avuna
Nil nehrinde Firavun'a
Mezar olan sel et beni.” derdi.*

Memleket kaygısı ve sevdasının şairde çok yoğun yaşandığını biliyoruz.

*“Seninki bir sırma saçın
Ya bir fidan boyun derdi
Beni yakan için için
Kentin derdi köyün derdi”* mısrası bu yoğunluğu anlatır bize.

Zaman zamanda ecdat yadigârı yerlere çektiği hasreti iliklerine kadar yaşadığını görürüz. Bir Avrupa gezisi sırasında Budapeşte’de iner ve Tuna nehriyle dertleşmek ister:

*“Buluştuk Budapeşte’de
Tuna yandı ben ağladım.
Geçmişî yâd ede ede
Tuna yandı ben ağladım”* der.

“İstanbul’da Aradıklarım” şiiri ile de İstanbul’un şahsında memleketin genel ahvalini anlatır.

*“Bağrında al bayraksız gezenlerin kiri var
Sularında bölücü güçlerin zehiri var
Uyandırmıyor seni akan oluk oluk kan
Kendine dön kendine toparlanmadan yakan.*

*Silahsız hareketin çekecekken başını
Gene mi Anadolu’ m silecek gözyaşını
Öz benliğine dön ki devlet millet kurtulsun
Benim gözümde ancak o zaman İstanbulsun.”*

derken ise bir yerin kıymetini artıran esas unsurun insan olduğuna parmak basarak zihinlerimize, bizi biz yapan değerlere sahip çıkılmaması durumunda ne memleket bize ait, ne de biz o memlekete aidiz fikrini işlemeye çalışır.

Kısacası şairi bir cümleyle tarif edecek olursak; “O Mevlana’da coşan. Yunus’ta ummanlaşan bir sevdâ’nın adıdır.

*“Gurbetlerde kalan yolcu gel sevelim sevelim
Her sorunun cevabı bu bil sevelim sevelim.”*
“Ete kemiğe büründüm/ Yunus diye göründüm” diyerek kendini özetleyen Yunus Emre’yi yüzyıllar sonra en güzel şekilde anlatan Hayati Vasfî şairliğin zirvesine çıkmış, Konya’da yapılan Yunus Emre Şiir Yarışması’nda takdir ve taltif edilerek birincilik ödülüne layık görülmüştür.

*“Beşerin beynine sevgi mührünü
Vuran kimdir dedim Yunus dediler.
Hoşgörü harcıyla huzur şehrini
Kuran kimdir dedim Yunus dediler.”*

Müteşebbis bir kişiliğe de sahip olan şair, Afşin’e ilk matbaayı kuran ve “Efsus” adındaki ilk gazeteyi de çıkaran kişidir. Eserleri birçok ünlü sanatçı tarafından bestelenmiş olan şair, en ufak bir menfaat beklemezsizin eserlerini adeta hibe etmiştir.

Varlıklı bir ailenin çocuğu olmasına rağmen başta da ifade ettiğimiz özelliklerinden olsa gerek, özellikle hayatının son zamanlarını zorluklar içinde geçirmiştir. Biz o’nu “Lugatçemiz”le tanıdık, “Jetoncu Amca”yla Hakk’a uğurladık. 20 Nisan 1990 yılında Ankara’da vedalaştı dünyayla. Mezarı Tanır köyünde bulunmaktadır.

Ruhu şad, mekânı cennet olsun.

HÜZÜNKÂR

Hızır İrfan ÖNDER

Her gece dalamam pembe rüyaya
Kalbimde hüznün var gözlerimde yaş
Dayanamaz oldum çirkef dünyaya
Kalbimde hüznün var gözlerimde yaş

Yüreğim yağmura hasret bir toprak
Umudum hazanda kurumuş yaprak
Anladım mutluluk benden çok irak
Kalbimde hüznün var gözlerimde yaş

Baharım güz olur, yazım karakış
Hayatın çilesi yüzümde nakış
Tüketiyor beni Tanrım bu akış
Kalbimde hüznün var gözlerimde yaş

Hayallerim, gerçeklerim hüzünkâr
Hiç olmadım bu dünyada bahtiyar
Genç olmadan birden oldum ihtiyar
Kalbimde hüznün var gözlerimde yaş

Zemheride pişer, yazın donarım
Her çocuğun gözyaşında yanarım
Sükûtü’yim acılarla kanarım
Kalbimde hüznün var gözlerimde yaş